

Силвия Кристъл

ЛОВЪТ
на
пеперудата

МОНТ

1

Тъмни буреносни облаци пълзяха над планината и поглъщаха оскъдните късове синьо небе по пътя си. Върхът над малкото, сгушено в долината селище, бе забулен в гъста сива мъгла. Някъде отвъд билото страховити светкавици раздираха свода.

Ще вали, помисли си Амели и затвори вратата към градината. До слуха ѝ долетя бръмченето на мотор и тя надникна през прозореца.

На пътя пред къщата спря нов, лъскав форд. Амели присви очи. На това място рядко идваха непознати хора. Селището се намираше далече от централния път, който отвеждаше в града. Дори табелата за разклонението бе потънала сред клоните на

дърветата и трудно можеше да бъде забелязана.

Тя видя как вратата на автомобила се отвори и отвътре излезе висок елегантен мъж, който огледа тъмното небе. Непознатият закрачи уверено по пътеката към къщата ѝ.

Амели облиза устни. Заблуден пътник, който търси подслон. Щеше да го упъти как да стигне до пансиона. Тя допря чело до стъклото и се взря във фигурата на непознатия. В следващия миг усети как сърцето ѝ се преобърна в гърдите.

Амели извърна глава и огледа трескаво къщата. Не може да е истина, помисли си тя. Пусна пердето и затаи дъх. Ръцете ѝ трепереха. Коленете ѝ се затресоха в нервни тикове. Сърцето заблъска безмилостно гърдите.

Амели пристъпи неуверено към вратата. Почувства, че я завладява паника. За нищо на света не трябваше да допуска този мъж да проникне в къщата ѝ.

Трите резки, отчетливи почуквания отекнаха в тишината като недвусмислен сигнал

за заплаха. Амели отстъпи назад. Напрегна съзнанието си, но на повърхността му не изплува нито една спасителна мисъл.

Тя стисна малките си длани в юмруци. Трябваше на всяка цена да отблъсне опасността. Да я изтласка извън пределите на дома си. Амели повдигна треперещите си пръсти и прибра разпилените къдрици. Приглади роклята към тялото си и натисна неуверено дръжката.

Един безкраен миг очите ѝ останаха приковани в спокойното изражение на мъжа, който изникна на прага.

Амели промуши тялото си през откренатата врата и затвори плътно крилото зад гърба си.

- Какво правиш тук, Бил? – попита тя с глас, в който прозвуча нотка на изненада, примесена с объркване.

Мъжът срещу нея не отговори. Закова настойчивия си поглед в лицето ѝ и изрече с леден тон:

- Няма ли да ме поканиш да вляза?

Амели преглътна нервно. Огледа пустеещите дворове на съседните къщи. Погледът ѝ отскочи към прозорците на вилата отсреща и се спря върху самотния автомобил на пътя.

- Ник може да се върне всеки момент – обясни притеснено тя.

Уилям Форд кимна. Огледа фасадата на малката едноетажна къща. След това извърна поглед към потъналия в зеленина двор.

- Облечи се, ще отидем до града.

Колебанието ѝ трая само секунда. Амели откряна вратата и прошепна приглушено:

- Идвам след две минути.

Тя остана няколко безкрайни мига в сумрака на трапезарията. След това се спусна към спалнята.

Изрови от гардероба дълга до земята рокля и започна да се облича трескаво.

Трябваше на всяка цена да отведе Бил от това място. Да го отдалечи от къщата си. Да не му разреши да надникне в живота ѝ.

Амели грабна тънка плетена жилетка,

чадър и късо кожено яке. Блъсна вратата на стаята, постоя за миг в преддверието, след това натисна неуверено дръжката.

Бил чакаше, облегнал лакът върху вратата на автомобила. Амели побърза да се шумугне на мястото отпред. В следващия миг с ужас забеляза как по пътя се зададе мъж на велосипед. Човекът, който се грижеше за черквата, се приведе към стъклото и я поздрави любезно. Амели кимна едва забележимо.

Почувства, че я обзема нервност. Бил се настани зад волана. Бръмченето на мотора засили у нея усещането, че върши нещо нередно. Недопустимо. Нещо, което не се вписва не само в личните ѝ норми за морал, но и в каноните на това отделено от света място.

Фордът се спусна по склона и Амели видя как първите капки студен летен дъжд заудряха по стъклото.

- Прекрасно време за срещи – подхвърли безизразно Бил. Амели преглътна. Нямаше

представа от каква необходимост е продиктувана тази среща. Единственото, което знаеше бе, че трябва да приключи бързо. Преди Ник да се е върнал. И преди Бил да е научил онова, което никога не биваше да узнае...

2

Седяха в малък ресторант на входа на Стария град и пиеха вино. Мълчаха. Всеки се бореше с хаоса на мислите си.

- Как ме откри? – Амели трепна, когато чу собствения си глас да разпуква тишината наоколо.

Бил остави чашата и се вгледа в лицето ѝ.

- От мен ли се криеш на това далечно място? – попита настойчиво той.

Амели преглътна нервно.

- Не се крия от никого – тръсна глава тя.

- Какво правиш тогава в това откъснато от света село? – Бил огледа празните маси.

Амели повдигна рамене.

- Ник намери добра работа в града. Затова решихме да се установим тук...

Бил кимна.

- Няма да повярваш кого срещнах тази сутрин на летището... - Той набоде на върха на вилицата парче хамсия, след това го върна обратно в чинията. – Сблъсках се с твоя Ник...

Амели усети неприятен бодеж в гърдите. Бил се засмя.

- Не ме видя. Бързаше. Отлетя за някакъв град в Източна Европа...

Амели отпи малка глътка от виното. Опитва се да успокои бесния ритъм на сърцето си, но не успя.

- Да не би Ник да си е хванал любовница? – попита ненадейно Бил и Амели почувства как устните ѝ се разтвориха от изненада. Тя изпита непреодолимо желание да заяви, че Ник действително се среща с млада любовница. След това си даде сметка, че подобно признание ще отприщи у Бил желанието да

я преследва с още по-голямо настървение.
За да я завоюва единствено за себе си.

- Да ти призная, не съм изненадан... –
Бил поднесе парче хамсия към устните си.
– Никой мъж не би искал да прекара живота
си с жена, която в мислите си живее с друг...

Амели преглътна нервно.

- Ник не отива при любовница – изрече с
равен глас тя. Бил махна с ръка.

- Извинявай! Понякога забравям колко
сляпо и безрезервно е доверието ти в него.

- Не си ли гладна? – попита той, спирай-
ки поглед върху непокътнатото ястие. Аме-
ли облиза устни.

- Не ми каза какво те води насам, Бил...

Събеседникът ѝ се засмя.

- Насам ме води същото онова дълбоко и
искрено чувство, което от години ме тласка
към теб.

Амели се загледа в гъстата течност на
дъното на чашата си.

- Различна си – изрече приглушено мъ-
жът срещу нея.

По устните на Амели пропълзя тъжна усмивка.

- Няма как да съм същата с близо пет години повече върху гърба си. И няколко килограма в излишък по тялото си.

- Ако причината действително е това, то годините върху гърба ти и килограмите в излишък те правят още по-неустоима...

Амели поклати глава.

- Винаги си бил непоправим ласкател – въздъхна тя. След това изрече уморено:

- Вероятно причината се крие във факта, че помъдрых.

Бил набоде ново парче риба.

- В такъв случай без колебание мога да заявя, че няма нищо по-изкусително от една помъдряла Амели...

Бил сдъвка бавно рибата и вдигна глава.

- Защо изостави студентите си? – попита той, изучавайки изражението върху лицето ѝ.

Амели се загледа в дъжда, който се лееше отвън. След това размаха ръка.

- Младите днес са непоносими. Буйни, шумни, невъзпитани, невъздържани. Имах нужда от спокойствие.

- Тук спокойна ли си?

Амели задиша през устата.

- Никъде не мога да се чувствам спокойна, когато ти се навърташ наоколо...

Бил отпи от виното.

- Отне ми доста време да те открия...

- Не разбирам защо си правиш този труд.

Уилям Форд се загледа в чинията си.

- Понякога и аз не разбирам...

Червендалест алпиец донесе купчина топли питки, от които се издигаше пара. Бил благодари и закова настойчивия си поглед в лицето на жената срещу себе си.

- Каза ли на Ник, че беше с мен в Кобленц?

Амели почувства, че я обзема нервност. Не искаше да обсъжда с Бил случилото се в Кобленц.

- Има ли някакво значение? – отвърна задалено тя.

Бил въздъхна.

- Явно нищо, свързано с нас, за теб няма значение... – Той се загледа в пороя отвън. – С какво запълваш времето си на това скучно място?

Амели повдигна рамене.

- Чета. Разхождам се из планината. Грижа се за градината. През отпуските с Ник пътуваме...

Бил посегна към чашата си.

- Нещо те е довело тук, Амели. Нямам представа какво е, но ще науча...

Амели почувства как досаден спазъм започна да души гърлото ѝ.

- Обясних ти вече. Ник намери добра работа тук... – изрече с необяснимо упорство тя. След това вирна брадичка.

- Не ти ли омръзна да се ровиш в живота ми, Бил?

- А на теб не ти ли омръзна да пропиляваш така безцелно дните си? Не ти ли дойде до гуша да живееш в измислен свят? Да крепиш делника си върху пясъчни кули?

Тя пое дълбока глътка въздух.

- Вероятно ще те разочаровам с това, което смятам да ти доверя. Но стигнах до прозрението, че съществува живот и без тебе, Бил. Животът продължава и след теб. И е не по-малко вълнуващ от онзи, който водех преди теб.

Бил се усмихна снизходително.

- Аз съм стълбът на твоя живот, Амели. Върху мен крепиш всичките си надежди. Неосъществените си мечти. Незадоволените си копнежи.

Амели се приведе над масата.

- Върху теб крепя единствено надеждата да не нанасяш пукнатини в делника ми. Да не предизвикваш трусове. Да не нараняваш никого. Да не причиняваш болка.

- Болката я причиняваш ти. Вече толкова години всички стискаме зъби и се правим, че е поносима.

- Нямах вид на мъченик, Бил – подхвърли иронично Амели.

- И твоето прекрасно лице не разкрива

онази тъмна черта от характера ти, която те кара да бъдеш жестока и безсърдечна...

Амели облиза устни.

- Всеки има своята тъмна страна... – изрече замислено тя.

- Важното е обаче тя да не хвърля сянка върху светлата.

Амели изпъна гръб върху облегалката на стола.

- Навън започва да се свечерява. Време е да ме откараш обратно вкъщи.

Бил кимна и измъкна от джоба пачка банкноти. Захвърли една върху масата и се изправи. Блъсна вратата на заведението и разтвори чадъра над главата ѝ.

И двамата останаха един безкраен миг мълчаливи, загледани във форда, изоставен на произвола на пороя от другата страна на пътя.

- Смяташ ли, че е разумно да шофирам из планината в това време? – попита Бил, без да я поглежда.

Амели пое дълбока глътка въздух.

- Не е разумно – въздъхна тя. – В шест от спирката отсреща тръгва междуградски автобус. Ще се прибера с него. – Тя загърна якето около гърдите си.

Бил огледа пустеещия площад.

- Не би ли искала тази вечер да останеш с мен?

Аmeli се усмихна тъжно. Ловецът се беше уморил от преследването. Или беше прекалено самоуверен. Знаеше, че само с няколко думи е способен да накара сърната сама да влезе в клопката.

Аmeli прехапа устни. След толкова години вече не беше необходимо да се крият зад лицемерната маска на желанията си. Спокойно можеха да ги изричат на глас. Без да се притесняват, че са прогонили магията.

- Трябва да се прибера, Бил – отвърна примирено тя.

- Какво ще правиш сама в онази празна къща? Сред онази погълната от мъглата планина?

- Каквото правех през всичките тези го-

дини. Ще чакам Ник да се върне.

Бил поклати глава.

- Повдига ми се от този пошъл сценарий...

Той закова поглед върху малък пикап, който спря пред магазина на съседната улица.

- Ти си авторът на тази пиеса на абсурда, Амели. И всички ние безропотно изпълняваме ролите, които си ни отредила.

Бил тръгна напред, подгонен от някаква своя мисъл. Амели се скри под навеса на малък магазин за сувенири. Уилям Форд се закова на място, след това направи крачка назад.

- Знаеш ли, смятам, че е време да се откажа от тази безумна роля. На вечно чакация. На постоянно молеция... – Той сграбчи ръката ѝ и я повлече към малък триетажен хотел. Фасадата беше боядисана в ярки краски. По прозорците имаше цветя.

Бил нахлу в преддверието, поиска ключа от служителя на рецепцията и я затегли по

стълбището.

Амели спря да си поеме дъх, едва когато стигна дъното на дълъг коридор, осветен от лампи, разпръскващи приглушена светлина. Бил отключи трескаво и я издърпа в просторна приветлива стая с изглед към вътрешен двор.

Той нахлу в банята. Върна се с огромна хавлиена кърпа и попи водата от къдриците ѝ. След това свали внимателно якето от гърба ѝ.

Амели усети нетърпението му. Този Бил нямаше нищо общо с мъжа от острова. Там, на онова далечно парче земя, неотразимият Уилям Форд искаше да я накара да изпита болка от безкрайното очакване. Сегашният Бил беше различен и от мъжа в Кобленц. На брега на Рейн преследвачът размахваше пръст. Ръсеше закани, гневеше се и налагаше волята си.

Бил разкопча нетърпеливо роклята ѝ и Амели за първи път не изпита свян от голотата си. Не се опита да прикрие разголената

гърд. Бяха изминали толкова години. С този мъж бяха проникнали в душите си. В телата си. В мислите си. Не беше необходимо да лицемерничат. Не се нуждаеха от предисловия към близостта си.

Бил я разсъблече с ловкост, с каквото вероятно бе събличал всяка изпречила се пред погледа му красавица. Амели изпита неосъзнато удоволствие от мисълта, че кара този красив и силен мъж да я желае така неустоимо.

Той се загледа в белотата на плътта ѝ. Желанието да я обладае се сблъска с желанието да я съзерцава. Амели посегна да разкопчае ризата му, но Бил стисна китката ѝ и не ѝ разреши да го докосне. Той остана загледан в извивките на тялото ѝ. В гладката кожа. В премрежения от сласт поглед.

Амели изпита усещането, че мъжът срещу нея се опитва да открие разликата с онава тяло, над което бе добил власт преди години. Наблюдаваше я изпитателно и ровеше в душата си. Искаше да разбере какво го при-

влича така неудържимо у тази жена. Какво го кара да я преследва с такава настойчивост. Коя сила го тласка постоянно към нея.

Бил сграбчи ръцете ѝ и я повали върху леглото. Амели притвори очи. Испита неистово желание да усети топлината на тялото му. Но Бил остана облечен в своите скъпи дрехи. Той прокара върховете на пръстите си по извивката на хълбока ѝ и Амели изстена. Тя повдигна клепачи и се опита да отгатне смисъла на тази игра.

Лицето му изглеждаше съсредоточено. Напрегнато. В погледа му преливаше желание, чието задоволяване Бил беше решил да отложи.

През премрежения си поглед Амели съзря един непознат Уилям Форд. Един мъж, който нямаше нищо общо с ваятеля. Със скулптора. С художника. Със съзидателя. Този непознат Бил я привлече към себе си. Обърна я и притисна гърдите ѝ със свивката на ръката си, без да ги докосва. Свободната му ръка се плъзна върху бедрото ѝ и Амели

изпъна назад глава. В този миг се сблъска с отражението си в огледалото.

Едва сега си даде сметка, че Бил бе режисирал сцената. Беше обмислил и най-дребния детайл. Вероятно бе изживял този миг във въображението си и сега изглеждаше доволен, че замисълът отговаря напълно на очакванията му.

Амели се усмихна. Беше ѝ все едно какво ще прави Уилям Форд тази нощ с нея. След като имаше намерение да я превърне в своя играчка, тя нямаше защо да се противи. След като се възбуждаше от идеята да гледа как жената в ръцете му стене от удоволствие, как изненадата върху лицето ѝ се сменя с внезапно избуяла страст, как зениците ѝ се разширяват, как през премрежения ѝ поглед струи дързост, щеше да го остави да изживее триумфа на фантазиите си.

Амели си даде сметка, че за първи път Бил налага надмощието си по толкова безкомпромисен начин. Устните му пробягаха по основата на шията ѝ, след това се спус-

наха към гърба ѝ. Свободната му ръка стискаше раменете ѝ, ноздрите му вдишваха аромата на кожата ѝ. Движенията му бяха премерени, ловки и сигурни. Без изблици на вълнение. Като на опитен ловец, който прекрасно знае как да усмири смълчалата се в ръцете му кошута.

Удоволствието, което Бил беше решил да си достави тази вечер, не беше физическо. Беше триумф на усещането, че е по силите му да я моделира. Че е в състояние да извиква в тялото ѝ порой от емоции. Че е единственият мъж на тази земя, в чиято фантазия могат да се родят сцените и пред чийто поглед могат да бъдат изживени.

Устните на Бил докосваха голата ѝ плът, но не я целуваха. Върховете не пръстите му пробягваха по извивките на тялото ѝ, но не преливаха от нежност. Тази нощ Бил не ѝ даряваше ласки, поднасяше ѝ усещания. Не я засипваше с признания, заливаше я с картини.